

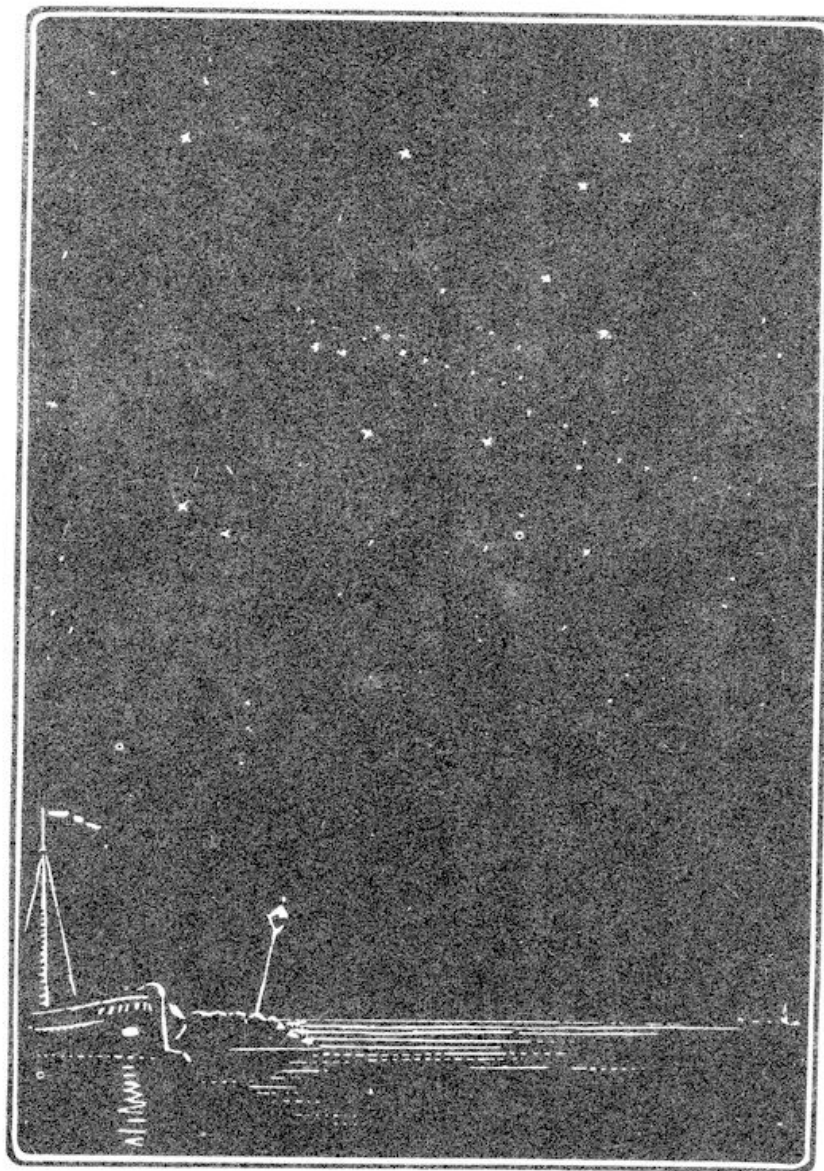
Inhoud

<i>W. G. van de Hulst</i> Sjoerds wondere Kerstnacht	11
<i>M. A. M. Renes-Boldingh</i> Toen het hout begon te leven	31
<i>Anne de Vries</i> Liefde tot alle mensen	47
<i>Rie van Rossum</i> Joost en het lantaarntje	59
<i>M. A. M. Renes-Boldingh</i> De kerstklok van Hebron.....	79
<i>A. G. Lameris-Bolt</i> Toch plaats voor hen.....	97
<i>Ingrid van der Heijden</i> Ook nu klinken de engelenkoren.....	109
<i>M. A. M. Renes-Boldingh</i> Zij zagen de ster	113
<i>Nel Verschoor-van der Vlis</i> Als Jezus roept	129
<i>Selma Lagerlöf</i> De kinderen van Bethlehem	147

<i>Ingrid van der Heijden</i>	
Slechts lege handen	167
<i>Huib Verweij</i>	
Kerstavond bij de Muur	179
<i>A. Visser</i>	
De lifter.....	187
<i>M. A. M. Renes-Boldingh</i>	
Wie klopt daar?	199
<i>Geert Boogaard</i>	
Immanuël	215

W. G. van de Hulst

Sjoerds wondere Kerstnacht

MORGEN KERSTMIS!

DE WERELD WACHT; – WACHT OP HET WONDER, DAT GESCHIEDEN ZAL.

Ergens, tussen de hoge grienden aan de grote rivier, zit een kleine jongen. Ook te wachten; – maar waaròp hij wacht, weet hij niet. Z'n vaders schuit – de donkere mast met het roerloze touwwerk hoogop in de grijze stilte, het zeil zorgzaam geborgen – ligt gemeerd terzij van een krib, ligt daar zo rustig weggescholen, alsof ze er hóórt, alsof ze er àltijd gelegen heeft. Maar buiten de kribben drijft het grijze water traag verder door de grauwe dag. Een schip met slappe zeilen, aan de verre overzij, glijdt als een donker wezen in de grijze wereld voorbij.

De jongen stookt een vuurtje.

Tussen wat grote keien, kunstig gestapeld zoals ook z'n moeder het doet als ze de ijzeren pot voor de was stookt op de wal, heeft hij dorre takken en bladeren, een brok van een vermolmde boomstronk, een halve turf, spaarzaam saâmgevlíjd, al dagenlang.

Nu, vanmiddag, nu de schemer komt, zal het branden. Hij diept lucifers op uit zijn broekzak.

Morgen Kerstmis!

Er is een geheim.

De kleine jongen weet niet, wàt het eigenlijk is; maar het *is* er. Zo vreemd! Het maakt hem bang, het maakt hem blij. Het is overal. Om de verre bomen, hoog op de dijk is het; om de grijze kerktoeren, ver weg en schimmig in de nevel. 't Is in het wondere gerucht, dat het water maakt, als het om de kop van de krib heen slobbert; 't is in het recht omhoogstijgen van de rookpluim uit het dak van het hoge huis ginds bij het veer... Aan het einde van een krib, die ver de rivier insteekt, boven op de paal met zijn scheve manden korf, zit een eenzame kraai. Hij wiekt weg over het grijze water, – een

donkere vlek.

Nu zal het vuur branden.

Behoedzaam strijkt de jongen zijn lucifer af. Ze valt hem uit de vingers. Nòg een! Ah! de dorre bladeren krullen rood, vatten vlam. Ze krikken; een takje knappert. Een vuurtong spitst op, kronkelt door het dorre hout. O, pràchtig is 't...!

Zijn ogen stralen.

Vuur, bij Kerstmis hoort vuur. Hij weet niet waaròm; hij weet alleen, dat het mooi, wonderlijk mooi is.

Hier, tussen de hoge, dichte vriendtakken, is hij met zijn vuur alleen. Het knapt en knistert en sist; het is een wonder van vlamvend rood en gloeiend goud in de grijze, grauwe wereld rondom. De rook kronkelt recht omhoog, ver boven de kale vriendstruiken uit; soms lekken wilde vlammen hoog op mee. Met een stok port hij de as open tussen de stenen. Hoog laaien en loeien de vlammen op van zijn gouden vuur. Ah, en hij, *hij* is de heer van het vuur.

Op z'n knieën zit-ie; de warme gloed koestert hem. Z'n ogen schitteren in de dans van de vlammen.

En grauwer al wordt de schemer.

Kerstmis! Ja, in de stal van Bethlehem brandde zeker ook een vuur, een vuur om het Kindeke Jezus te warmen; – op alle platen zie je het.

Zingen? Hij schrikt van zijn eigen vreemde denken. Zal hij ook *zingen* bij het vuur? Alleen? Zo raar is dat, alleen te zingen in de vriend! Zal hij het tòch doen? Zacht?

En zijn handen tussen zijn knieën, neuriet hij:

Stille nacht,
Heil'ge nacht,
Davids zoon, lang verwacht,
Die miljoenen eens zaal'gen zal
Werd geboren...

Stil! Hoorde hij een stem? Is het z'n moeder misschien, die het hoofd boven de roef steekt, hem niet ziet, en roept. Hij luistert. Alles blijft stil.

Anders liggen ze met Kerstmis met hun schip altijd in het dorp stroomopwaarts, waar ze thuis horen. Dan zijn er kerstbomen in de huizen, dan lijkt het net een feest...

Nu liggen ze hier in de eenzaamheid. Vader, de zandschipper, is bij het baggeren vorige week over de kleine zwaardlier getuimeld, heeft zijn enkel gebroken, moet met zijn voet stilliggen van de dokter. Moeder kan het half met zand geladen schip moeilijk naar het dorp brengen, en hij, Sjoerd, is pas tien jaar. Nu zijn ze hier, achter de krib, aan wal gegaan.

Zo stil is 't hier, zo eenzaam met Kerstmis; maar zijn vuur, ah, zijn vuur is prachtig. Kijk het branden!

Hij zal een eind weggaan, de griend in, om van ver de rook te zien kronkelen, de grijze lucht in, de rook van *zijn* vuur. Niet al te ver: z'n vuur zou kunnen uitdoven; maar ginder, dicht bij de dijk is een hek: – als hij dáár opklimt...

Stil! Hoorde hij daar terzij iets schuifelen? Hoorde hij iets door de dorre griendstruiken heenwringen?

Ja! Vást!

Er valt een vreemde schrik in hem. Daar gáát iets, iets donkers. Kijk! Het komt van de kant van de dijk en 't gaat naar de plek van zijn vuur.

Wát het is, kan hij tussen de wirwar van struiken niet zien. Is het een man? De veldwachter misschien, die op het vuur aftrekt om het uit te trappen, omdat vuurtje-stoken streng verboden is? O, gelukkig, dan vindt hij *hem* nu toch niet bij het vuur.

Maar – dat donkere gaat zo langzaam, zo weifelend. Zo dóen veldwachters toch niet? 't Sluipt; soms staat het stil; soms schijnt het zich te bukken. En 't wijkt zo ver af: hij kan het door de dicht opeen sprietende takken van de griend niet meer volgen. Ja, maar ... z'n prachtige vuur!

Hij moet terug, zien wat er gebeurt. Voorzichtig zal hij doen, slim, want *als* het de veldwachter tòch eens was...

Al nader sluipt hij, ziet alweer het rossige goud van z'n vuur gloeien door de struiken, hoort het geknister.

Dàn, als hij behoedzaam wat takken uiteen buigt...

Een vrouw! Een *vrouw* zit bij het vuur, haar hoofd diep gebogen, alsof ze verschrikkelijk moe is, alsof ze een groot verdriet heeft.